

[Lone Møller]

idé, at det offentlige overtog et lukket privathospital i Borup, fordi det nu ikke var så nemt endda at drive et privathospital.

Hvad angår dette med at benytte privathospitaler, er det jo sagt mange gange fra denne talerstol, at det kan amterne i dag, hvis det er det, de ønsker. Så den mulighed er der allerede i dag. Men jeg skal beklage; jeg opfattede det faktisk sådan, at hr. Poul Nødgaard sagde, at det offentlige skulle overtage privathospitalerne.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil gerne indlede med at takke Fremskridtspartiet, fordi vi får denne debat. Den har vi jo hverken for politikernes eller for systemets skyld, men for patienternes skyld. Jeg synes, det er vigtigt, at vi af og til debatterer dette område.

Lad mig her nævne blot et mindre pluk fra bare de sidste par ugers avisoverskrifter fra et bredt udsnit af pressen: »Syge sendes hjem«, »Mange sygehuse i provinsen kan ingen læger få«, »Arbejdspres på læger kan koste patienter livet«, »Mangel på læger truer skadestuer«, »Sygeplejersker på orlov skaber kaos«. Historier fra det virkelige liv. Og jeg kunne såmænd have fortsat hele min taletid. Aldrig har vi oplevet så meget kaos i så mange måneder på så mange sygehuse til skade for så mange patienter. Problemerne har faktisk aldrig været værre.

For patienternes skyld er vi i den konservative folketingsgruppe dybt bekymrede over udviklingen, og vi står uforstående over for, at den socialdemokratiske regering faktisk sidder med korslagte arme og lader stå til. Regeringen venter åbenbart på en eller anden åbenbaring, og alt imens må mange patienter finde sig i uacceptable forhold på sygehusene, mens andre må finde sig i, at ventetiderne vokser.

Lad så være, at sundhedsministeren ikke har evnet at forudse problemerne. Det er selvfølgelig galt nok, men langt mere uacceptabelt er det, at ministeren afviser problemerne og undlader at tage konkrete initiativer. Vi får til gengæld mange ord.

Tag nu f.eks. problemet med de manglende sygeplejersker og de nye orlovsregler, som jo skaber ganske store problemer på mange sygehuse. Flere gange har jeg rejst problemet over for ministeren. Svaret har været, at det kan am-

terne godt håndtere, og at 800 sygeplejersker på orlov efter de nye regler ikke vælter læsset. At Amtrådsforeningen har en anden mening, gør tilsyneladende ikke indtryk.

Både arbejdsministeren og sundhedsministeren har påpeget, at nye social- og sundhedsassistenter kan påtage sig nogle af de, om jeg så må sige, ledige plejeopgaver. Javel – men der er jo ikke ledige inden for de andre faggrupper til at tage over.

Den Konservative folketingsgruppe har som bekendt stillet ændringsforslag til orlovsordningerne – en art nødbremse, der skal sikre livsvigtigt funktioner i sygehussektoren og andre sektorer.

Regeringens nye orlovsregler er i øvrigt det værste udtryk for, at den ene hånd i regeringen ikke ved, hvad den anden hånd gør. Arbejdsministeren indfører orlov, som medfører længere ventetid, men regeringen har jo netop bebudet, at ventetiderne skulle nedbringes. Det hænger ikke politisk sammen, og vi frygter faktisk for den kommende feriesituation.

Vi vil nu anmode regeringen om, at der udarbejdes en langsigtet handlingsplan til sikring af det nødvendige antal sygeplejersker og andet personale. Uddannelsekapaciteten må justeres til at dække behovet. Hvis regeringen vil give det løfte, er jeg sikker på at sygeplejersker og andre faggrupper i sundhedsvæsenet vil tage en ekstra tårn; de føler jo også et ansvar for patienterne.

Også lægemangelen på en række sygehuse i provinsen er et problem. Det afhjælpes i nogen udstrækning ved overarbejde, som i parentes bemærket koster ekstra penge, og som i værste fald betyder, at patienter behandles af trætte læger – læger, der har været på vagt flere dage i træk. Vi må kræve, at regeringen i samarbejde med amterne sikrer en tilstrækkelig bemanding af disse sygehuse, så patienterne får en forsvarlig behandling.

Dog er det altoverskyggende problem stadig de lange ventetider. Som jeg netop sagde i en kort bemærkning, indgik Schlüterregeringen en aftale med amterne om en stærk forøgelse af operationskapaciteten. Denne aftale overtog regeringen, udvidede den til at være 3-årig og gjorde den så i øvrigt til sit flagskib. Den har taget patent på den, og det skal regeringen såmænd ikke høre et ondt ord for; dette her drejer sig jo om patienterne og ikke om æren.